

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 28Sas/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823106407
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Jitka Mlynarčíková, PhD.,
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:0823106407.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici sudkyňou JUDr. Ing. Jitkou Mlynarčíkovou, PhD. A. vo veci žalobkyne: B. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XXX/X, XXX XX D., právne zastúpená JUDr. Barbora Grigľová, advokátka, so sídlom Hviezdoslavova 15/9, 029 01 Námestovo, IČO: 54 822 947, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, IČO: 30 807 484, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX zo dňa 10. 10. 2023, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a.
II. Žalovanej n e p r i z n á v a proti žalobkyni právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Priebeh konania pred orgánmi verejnej správy.

1. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Dolný Kubín (ďalej ako „prvostupňový orgán verejnej správy“) zo dňa 09. 08. 2023, č. 5933/2023-DK-DvN bolo postupom podľa ust. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon č. 461/2003 Z. z.“) a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej ako „základné nariadenie“) konštatované, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. V jeho odôvodnení sa po citácii zákonných ustanovení § 104 ods. 1 a ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. a tiež čl. 61 ods. 1 a ods. 2 a čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia uvádza, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove dňom 19. 05. 2023 zaradil žalobkyňu do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Táto si dňa 19. 05. 2023 na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti, keď žiadosť žalobkyne o dávku v nezamestnanosti bola dňa 19. 06. 2023 doručená prvostupňovému orgánu verejnej správy. Prvostupňový orgán verejnej správy tiež uviedol, že podkladom na vydanie jeho rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove a potvrdenie /formulár U002/ kompetentnej inštitúcie príslušného štátu (Česká republika) potrebné na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti. V posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t. j. v období od 19. 05. 2019 do 18. 05. 2023 žalobkyňa na území Slovenskej republiky nepreukázala dobu poistenia v nezamestnanosti. Pokiaľ ide o dobu poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu Európskej únie (ďalej ako „EÚ“), resp. Európskeho hospodárskeho priestoru, žalobkyňa preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti od 07. 08. 2017 do 30. 06. 2022, t. j. 1789 dní a od 01. 07. 2022 do 28. 02. 2023, t. j. 243 dní. Prvostupňový orgán verejnej správy doplnil, že doby poistenia v nezamestnanosti získané na území iného členského štátu EÚ neznamenajú automaticky vznik nároku na dávku v nezamestnanosti na území Slovenska. Uvedené je možné iba pri zachovaní pevných väzieb so Slovenskom počas pôsobenia v inom štáte EÚ. Z podanej žiadosti o dávku v nezamestnanosti, doručeného formulára U002, Vyhlásenia žiadateľa na účely

posúdenia zachovania centra záujmov (ďalej ako „Vyhlásenie“) ako aj z ostatných listinných dokladov je preukázané dlhodobé pôsobenie žalobkyne v členskom štáte EÚ – Českej republike. Prvostupňový orgán verejnej správy uviedol, že žalobkyňa na Slovensku naposledy pracovala na krátkodobú dohodu v decembri 2010. V zahraničí pracovala pre 2 zamestnávateľov, pričom pracovný pomer mala uzatvorený na dobu neurčitú a dôvodom jeho ukončenia bolo skončenie pracovnej zmluvy dohodou. Vo Vyhlásení na účely posúdenia zachovania centra záujmov žalobkyňa uviedla, že sa v zahraničí zdržiavala v období od augusta 2017 do mája 2023. K pravidelnosti návratov a dĺžke pobytu na území Slovenska počas zamestnania v členskom štáte uviedla ako spôsob dochádzania používanie vlastného motorového vozidla /alebo cestovanie ako spolujazdec/ a pravidelnú frekvenciu návratov – každý druhý týždeň. Vo vzťahu k bývaniu v zahraničí žalobkyňa uviedla, že bývala v podnájme a po návrate na Slovensko u rodičov. Počas pobytu v Českej republike sa so žalobkyňou na území Českej republiky zdržiaval jej manžel (blízka osoba). Prvostupňový orgán verejnej správy na základe celkového zhodnotenia všetkých dostupných informácií, s ohľadom na celkovú dĺžku pobytu žalobkyne v Českej republike (takmer 6 rokov sa žalobkyňa zdržiavala na území Českej republiky, bývala tam, pracovala, trávila pracovný aj mimopracovný čas, platila zákonné odvody a dane), prítomnosť blízkej osoby počas výkonu zárobkovej činnosti žalobkyne na území Českej republiky, prioritnú orientáciu žalobkyne na zahraničný (český) pracovný trh, vyhodnotil tieto okolnosti ako silnejšie, a preto nie je možné považovať bydlisko žalobkyne počas posledného zamestnania v Českej republike za zachované na území Slovenskej republiky. Pojem „bydlisko“ je potrebné chápať v širších súvislostiach ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, kde je jej centrum záujmov, kde trávi čas v mimopracovnom čase. V zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia je „bydlisko“ miesto, kde osoba zvyčajne býva. Na základe všetkých dostupných informácií si žalobkyňa podľa prvostupňového orgánu verejnej správy vytvorila počas posledného zamestnania centrum záujmov v Českej republike, kde aj preniesla svoje bydlisko, a preto za štát jej bydliska na účely aplikácie čl. 61 a 62 základného nariadenia je potrebné považovať štát výkonu zárobkovej činnosti žalobkyne. Zároveň prvostupňový orgán verejnej správy skonštatoval, že na žalobkyňu sa nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia a nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa odvolanie, o ktorom rozhodla žalovaná dňa 10. 10. 2023 (č. rozhodnutia XXXXX-X/XXXX-XX) tak, že odvolanie v celom rozsahu zamietla a potvrdila rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy zo dňa 09. 08. 2023, č. 5933/2023-DK-DvN.

3. V odôvodnení rozhodnutia žalovaná poukázala na to, že bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobkyňa nedosiahla doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu EÚ by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Českej republiky do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia. Žalovaná ďalej uviedla, že vo Vyhlásení, predloženom dňa 17. 07. 2023, žalobkyňa uviedla, že na území Českej republiky sa zdržiavala od augusta 2017 do mája 2023, t.j. 5 rokov a 9 mesiacov, čo je dlhodobým pobytom. Pred odchodom do zahraničia nebola žalobkyňa na území Slovenska poistená v nezamestnanosti (bola vo viacerých pracovnoprávných vzťahoch, ktoré nezakladali účasť na povinnom poistení v nezamestnanosti, v celkovom trvaní približne 2 roky a 9 mesiacov). V Českej republike žalobkyňa pracovala v 2 pracovných pomeroch, ktoré na seba bezprostredne nadväzovali. Vo Vyhlásení uviedla, že jej posledné zamestnanie v Českej republike trvalo od 01. 07. 2022 do 28. 02. 2023, bolo dohodnuté na dobu neurčitú a ukončené bolo dohodou. Po ukončení pracovného pomeru dňa 28. 02. 2023 sa žalobkyňa aj naďalej zdržiavala na území Českej republiky, a to až do mája 2023. Podľa žalovanej pracovnú situáciu žalobkyne v zahraničí možno hodnotiť jednoznačne ako stabilnú, s dlhodobou orientáciou na český pracovný trh. Na území Českej republiky sa žalobkyňa zdržiavala spolu s najbližšou osobou - so svojím manželom (manželstvo uzavreté v roku 2021 na Slovensku). Na Slovensko sa vracala každý druhý týždeň na 2 - 3 dni. V Českej republike žalobkyňa bývala v podnájme, ktorý počas takmer 6 ročného pobytu nezmenila. Vo Vyhlásení žalobkyňa uviedla, že na území Slovenska nevlastní nehnuteľnosť na bývanie a že počas návratu na Slovensko bývala u rodičov. V odvolaní žalobkyňa uviedla, že na Slovensku spolu s matkou a bratom vlastní byt - veľkosť jej spoluvlastníckeho podielu je 1/4-ina. Daňové povinnosti si žalobkyňa plnila na území Českej republiky. Žalovaná poukázala na to, že v súlade s čl. 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej ako „vykonávacie nariadenie“)

a s Rozhodnutím správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, z 12. 06. 2009, boli celková dĺžka pobytu v zahraničí, stabilná pracovná situácia na území Českej republiky vrátane dlhodobej orientácie na zahraničný pracovný trh, rodinná situácia (prítomnosť najbližšej osoby v Českej republike), platenie daní a odvodov podľa českých právnych predpisov vyhodnotené silnejšie ako ostatné skutočnosti (pravidelné návraty na Slovensko, spoluvlastníctvo bytu, príprava výstavby rodinného domu na Slovensku, svadba konajúca sa na Slovensku, trávenie času mimo práce na Slovensku, aktívna snaha zamestnať sa na Slovensku po návrate zo zahraničia, využívanie lekárskej starostlivosti na Slovensku), ktoré navrhovateľka uviedla ako väzby k Slovensku. Žalovaná ďalej poukázala na to, že žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Českej republiky. Podľa žalovanej koordinácie predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu EÚ, t.j. aj na územie Slovenskej republiky. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že každý druhý týždeň cestovala na Slovensko, žalovaná uviedla, že aj keď osoby trvalo usadené v zahraničí pravidelne navštevujú svoje blízke osoby na Slovensku, strávia s nimi voľný čas alebo dovolenku neznamená to bez ďalšieho, že nemajú po uplynutí týchto kratších časových úsekov dlhodobý záujem v zahraničí zotrvať. Uvedené preto podľa žalovanej bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie väzieb žalobkyne na Slovensku počas jej dlhodobého pracovného pôsobenia v zahraničí, kde sa zdržiavala spoločne s najbližšou osobou - manželom. K spoluvlastníctvu bytu žalobkyňou spolu s bratom a matkou žalovaná uviedla, že zohľadnila uvedené tvrdenie prednesené v podanom odvolaní, avšak spoluvlastníctvo k bytu na Slovensku, i keď počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí, nebolo žalobkyňou reálne využívané na jej bývanie, pričom uvedené svedčí o stabilnej bytovej situácii žalobkyne v zahraničí. Uvedenú skutočnosť bolo potrebné podľa žalovanej vyhodnotiť komplexne s prihliadnutím na všetky preukázané skutočnosti. Spoluvlastníctvo nehnuteľnosti na Slovensku pri porovnaní so skutočnosťou dlhodobého pracovného pôsobenia žalobkyne v zahraničí, stabilnou pracovnou situáciou žalobkyne v zahraničí, dlhodobou orientáciou na zahraničný pracovný trh, prítomnosťou blízkej osoby v zahraničí, platením daní a odvodov v zahraničí nie je spôsobilé preukázať zachovanie bydliska žalobkyne na Slovensku (rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžsk/53/2021 zo dňa 25. 10. 2022). K príprave výstavby rodinného domu na Slovensku a k presunutiu centra životných záujmov manžela na Slovensko žalovaná s poukazom na čl. 65 ods. 2 základného nariadenia zdôraznila, že preukázanie bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí sa hodnotí najmä počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu EÚ, pričom skutočnosť, že žalobkyňa plánuje výstavbu rodinného domu na území Slovenska a to, že po ukončení výkonu zárobkovej činnosti v Českej republike si jej manžel presunul centrum záujmov na Slovensko, je v konaní o nároku žalobkyne na priznanie dávky v nezamestnanosti právne irelevantné. Žalovaná tiež uviedla, že je nepochybné, že žalobkyňa trávila mimopracovný čas (t.j. čas, keď aktívne nevykonávala pracovné činnosti) prevažne na území Českej republiky, čo preukazuje vytváranie väzieb na tomto území. Využívanie lekárskej starostlivosti na Slovensku žiadnym spôsobom nepreukazuje zachovanie bydliska navrhovateľky na Slovensku. Osoby vykonávajúce zárobkovú činnosť v zahraničí častokrát využívajú zdravotnú starostlivosť poskytovanú na Slovensku, a to z finančných dôvodov, ale aj z dôvodov jazykovej bariéry. Žalovaná zdôraznila, že pracovná situácia žalobkyne bola v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti dôsledne posúdená, keď žalobkyňa v Českej republike vykonávala zárobkovú činnosť dlhodobo (viac ako 5 rokov) v dvoch pracovných pomeroch, pričom v porovnaní s pracovnou históriou navrhovateľky na Slovensku je podľa žalovanej zrejmé, že pracovná situácia žalobkyne v Českej republike bola stabilná a že žalobkyňa sa dlhodobo orientovala na český pracovný trh. K argumentu ukončenia pracovného pomeru dohodou z dôvodu zvýšenej starostlivosti o starú matku žalobkyne žalovaná uviedla, že v zmysle čl. 11 ods. 1 a vykonávacieho nariadenia nie sú dôvody a okolnosti ukončenia zárobkovej činnosti v zahraničí rozhodujúcimi skutočnosťami preukazujúcimi miesto bydliska dotknutej osoby, a teda na uvedené môže nahliaďať len ako na doplňujúce skutočnosti, ktoré môžu byť zohľadnené v prípade pochybnosti o mieste bydliska, čo však nie je daný prípad. Žalovaná odvolanie žalobkyne považovala za nedôvodné, keď žalobkyňa nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti v zmysle platného právneho stavu.

II. Priebeh správneho súdneho konania

4. Proti rozhodnutiu žalovanej č. 43115 - 2/2023-BA zo dňa 10. 10. 2023 podala žalobkyňa cestou zvoleného zástupcu dňa 08. 12. 2023 prostriedkami elektronickej komunikácie na Správny súd v Banskej Bystrici správnu žalobu a ňou sa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovanej a tiež rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy a vrátenia veci prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania.

5. V správnej žalobe žalobkyňa dôvodila, že je fyzickou osobou, ktorá pracuje v Českej republike, ale všetky sociálne a rodinné väzby udržiava v Slovenskej republike. V Českej republike žije striedavo s manželom (manželstvo uzatvorené dňa 04. 09. 2021) v prenajatom byte z dôvodu manželovho zamestnania v Českej republike s tým, že žalobkyňa každé 2 týždne odchádza na Slovensko, kde býva vo vlastnom byte v Námestove, ktorého je štvrtinovou spoluvlastníčkou. Trvalý pobyt má žalobkyňa evidovaný v predmetnom byte. Žalobkyňa uviedla, že sa pripravuje na výstavbu rodinného domu v Námestove na pozemkoch parciel KN-C č. XXXX/X (A. E. XXXX) F. G. E. XXXX/X (A. E. XXXX). H. I., že v Českej republike sa nachádza len za účelom výkonu práce. Na území Českej republiky nemá žiadne rodinné väzby, ani ekonomické väzby, a nevlastní tam ani žiadnu nehnuteľnosť. Manžel žalobkyne, C. J. B., K. svoje centrum životných záujmov a pracovné aktivity na Slovensko do Námestova, kde sa od ukončenia pracovného pomeru zdržiaval. Žalobkyňa uviedla, že od 07. 08. 2017 do 30. 06. 2022 bola zamestnaná v spoločnosti ASKLEPION - Laser centrum, Praha s.r.o., od 01. 07. 2023 (pozn. súdu: správne má byť od 01. 07. 2022) do 28. 02. 2023 bola zamestnaná v spoločnosti THE CLINIC s.r.o. a od 21. 03. 2023 do 08. 05. 2023 pracovala pre THE CLINIC s.r.o. ako živnostník. Dňa 09. 05. 2023 došlo k rozviazaniu pracovnej zmluvy so spoločnosťou THE CLINIC s.r.o. Po skončení zamestnania v Českej republike bola žalobkyňa na základe svojej žiadosti zaradená od 19. 05. 2023 Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Námestovo do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Žalobkyňa namietala, že správne orgány nepostupovali procesným predpisom predpokladaným spôsobom, keď jednostranne určili centrum záujmov žalobkyne na území Českej republiky bez toho, aby bol aplikovaný čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia t.j. vzájomná dohoda inštitúcií dvoch členských štátov, resp. bez toho, aby eventuálne, ak by nedošlo k dohode, prihliadali na úmysel žalobkyne, ktorý jasne preukázal, že centrum hlavných záujmov žalobkyne je na území Slovenska. S poukazom na Praktickú príručku o uplatniteľných právnych predpisoch EÚ, Európskom hospodárskom priestore (EHP) a vo Švajčiarsku žalobkyňa uviedla, že je typickým cezhraničným pracovníkom, keďže z jej bytovej a rodinnej situácie vyplýva, že centrum záujmov je na Slovensku. Podporne poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 17. 02. 1977, C 76 – 76 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi (čl. 16 – 18) a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 09. 2020 sp. zn. 9Sžsk/2/2020. Žalobkyňa tiež uviedla, že udržiava úzke vzťahy so svojou rodinou na Slovensku a má väzby na domov v Slovenskej republike, kam sa pravidelne vracia a v Českej republike zamýšľa zostať iba dočasne a po dobu nutnú vzhľadom na manželovo zamestnanie. Žalobkyňa poukazovala na to, že napriek jej zamestnaniu na území Českej republiky nedošlo k oslabeniu jej pôvodných individuálnych a rodinných väzieb na Slovensku. Rozhodnutia žalovanej a prvostupňového orgánu verejnej správy žalobkyňa označila za arbitrárne, založené na svojvôli, nie opierajúce sa o zákon, ani o základné a vykonávacie nariadenie, a teda založené na ľubovôli. Námetka žalobkyne smerovala aj voči tomu, že správne orgány neposúdili komplexne celkovú situáciu žalobkyne, jej rodinnú situáciu, bytovú situáciu, dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu, keď úmysel žalobkyne o tom, že jej bydliskom je Slovenská republika, je jednoznačný. Napokon žalobkyňa konštatovala, že rozhodnutia správnych orgánov vychádzajú z nesprávneho právneho a skutkového posúdenia veci, skutkový stav, ktorý vzali správne orgány za základ napádaných rozhodnutí je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a tiež namietala, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej, t.j. nebol riadne zistený skutkový stav a správne orgány sa nezaoberali všetkými dôkazmi.

6. K správnej žalobe zaujala stanovisko žalovaná a vo vyjadrení datovanom ku dňu 18. 01. 2024 okrem dôvodov, na ktorých založila svoje rozhodnutie a ktoré sú podrobne opísané v administratívnej časti tohto rozsudku uviedla, že vo veci posúdenia bydliska žalobkyne nedošlo k rozdielnym stanoviskám príslušných inštitúcií, pretože príslušná česká inštitúcia nemala dôvod posudzovať bydlisko žalobkyne. Podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia by bolo nutné postupovať jedine v prípade, ak by príslušná zahraničná inštitúcia usúdila, že bydlisko žalobkyne bolo na Slovensku (a na základe toho by jej napr. nepriznala nárok na niektoré sociálne dávky) a podľa názoru žalovanej by žalobkyňa mala bydlisko v zahraničí. Nakoľko k rozdielu v stanoviskách príslušných inštitúcií nedošlo, zvolila žalovaná priamu aplikáciu kritérií stanovených v článku 11 ods. 1 písm. a) a b) vykonávacieho nariadenia. Žalovaná

podporne poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžo/26/2016 zo dňa 30. 01. 2018, a to najmä na body 29. - 31., kde sa Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal otázkou potreby zisťovania názoru inštitúcie iného členského štátu na bydlisko dotknutej osoby. Žalovaná tiež poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/207/2022 zo dňa 29. 11. 2023. Žalovaná tiež zdôraznila, že v prípade žalobkyne sa jedná o jednoznačný prípad nezachovania bydliska na Slovensku, a teda nebolo potrebné žiadať príslušnú zahraničnú inštitúciu o vyjadrenie názoru k tejto veci. Žalovaná vo vzťahu k argumentácii žalobkyne, že úmyslom, ktorý jasne preukázala, bolo mať centrum hlavných záujmov na území Slovenska, poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Ssk/105/2022 zo dňa 26. 04. 2023. Úmysel dotknutej osoby, vrátane dôvodov, ktoré ju viedli k pobytu a k zamestnaniu v zahraničí (čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia) sa považuje za rozhodujúci len subsidiárne, a to v prípade, ak by i po zvážení kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia zostala otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená. Uvedené však nie je prípad žalobkyne. Žalovaná vyjadrila nesúhlas s tým, že by bolo možné žalobkyňu považovať za cezhraničného pracovníka. V tejto súvislosti poukázala na čl. 1 písm. f) základného nariadenia obsahujúceho definíciu cezhraničného pracovníka. Cezhraničný pracovník je osoba, ktorá vykonáva činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte a ktorá má bydlisko v inom členskom štáte, do ktorého sa vracia spravidla denne alebo aspoň raz za týždeň. Žalobkyňa sa na Slovensko vracala každý druhý týždeň. Rozsudok Súdného dvora EÚ zo dňa 17. 02. 1977, C 76 – 76 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi sa podľa žalovanej týka prípadu, v ktorom bol skutkový stav posudzovaný podľa v tom období platnej legislatívy, a to podľa Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, ktoré bolo účinné do 30. 04. 2010, a preto na predmetný rozsudok nie je možné v konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti prihliadať. Žalovaná uviedla, že v konaní o nároku žalobkyne bola zohľadnená jej rodinná situácia, a to síce, že počas pobytu žalobkyne v Českej republike sa niektorí jej rodinní príslušníci (matka, brat) zdržiavali na území Slovenska. Rovnako bolo prihliadnuté aj na prítomnosť jej manžela na území Českej republiky. Žalovaná poukázala, že v prípade dospelých osôb sa počíta s prirodzeným sociálnym javom osamostatnenia sa od rodičov a súrodencov, preto prítomnosť týchto osôb na území Slovenska nepreukazujú jednoznačne bydlisko žalobkyne na tomto území. V tejto spojitosti žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/49/2022 zo dňa 28. 02. 2023, keď kritérium rodinnej situácie sa vzťahuje len k úzkej rodine. Vo vzťahu k ostatným žalobným bodom žalovaná uviedla, že ide o totožné námietky, s ktorými sa žalovaná vyčerpávajúco vysporiadala v rámci odvolacieho konania na str. 6 a 7 napadnutého rozhodnutia. Žalovaná zdôraznila, že z koordinačných predpisov nevyplýva právo osôb pracujúcich v členskom štáte Európskej únie uplatniť si nároky na sociálne zabezpečenie v ktoromkoľvek inom členskom štáte a požadovať bezpodmienečné zohľadnenie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých na inom území na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Neskúmanie miesta bydliska počas výkonu činnosti zamestnanca v členskom štáte EÚ, by tak neoprávnene zvýhodňovalo žiadateľov o dávku v nezamestnanosti, ktorí dosiahli doby poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu, a to tým, že by mali právo výberu, či si o dávku v nezamestnanosti požiadajú na území členského štátu, kde naposledy pracovali, alebo v štáte pôvodu. Žalovaná navrhla zamietnutie žaloby podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej ako „SSP“).

7. Žalobkyňa v replike zo dňa 15. 02. 2024 uviedla, že od 01. 09. 2022 do konca septembra 2023 bývala so svojim manželom v Slovenskej republike, v Námestove, pričom v tomto období mala uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu zo dňa 26. 08. 2022 na prenájom rodinného bytu v Námestove za symbolickú cenu 40 eur mesačne, keďže to bol byt, v ktorom žijú rodinní príslušníci žalobkyne. Za nepravdivé žalobkyňa označila tvrdenie žalovanej vo vyjadrení k žalobe, že po príchode na Slovensko žila žalobkyňa u rodičov. Poukázala na to, že otec žalobkyne zomrel v roku 2000 a žalobkyňa bývala na území Slovenska v prenajatom byte spolu s manželom, matkou žalobkyne a bratom žalobkyne. Podľa žalobkyne nebol vyhodnotený dôkaz o tom, že od roku 2021 spolu s manželom plánovali výstavbu rodinného domu v Námestove. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdeniami žalovanej, že sa s manželom zdržiavala v podnájme, ktorý nezmenila. Dohodou o skončení nájmu zo dňa 03. 08. 2022 žalobkyňa skončila svoj nájom v Prahe, keď následne na to bývala s manželom v Námestove v prenajatom byte. Žalobkyňa dochádzala do práce v Českej republike, kde sa 2 týždne v mesiaci zdržiavala a prespávala u sesternice v Prahe, ktorá tam má prenajatý byt. Žalobkyňa odchádzala do práce v Českej republike u pondelok a do Námestova sa vrátila v piatok, a to 2 krát do mesiaca. Manžel žalobkyne bol v tom

čase, keď bola žalobkyňa v práci v Českej republike, na území Slovenskej republiky v prenajatom byte v Námestove. V tomto období nemala žalobkyňa ani jej manžel žiaden podnájom na území Českej republiky. Od septembra 2022 do augusta 2023 sa žalobkyňa starala o starú matku v Námestove z dôvodu jej nepriaznivého stavu. Od 02. 05. 2023 bývala žalobkyňa 2 týždne na Slovensku a 2 týždne v Českej republike. Žalobkyňa je v súčasnosti zamestnaná ako dentálny hygienik u svojho manžela. Po ukončení pracovného pomeru dňa 28. 02. 2023 sa žalobkyňa aj naďalej zdržiavala na území Českej republiky preto, pretože pre spoločnosť THE CLINIC s.r.o. vykonávala prácu aj po skončení pracovného pomeru na základe príkaznej zmluvy a živnostenského oprávnenia, ktoré zaniklo dňa 09. 05. 2023. Žalobkyňa uviedla, že správne orgány nezistili skutočný stav veci tak, aby o ňom neboli žiadne pochybnosti. Správne orgány mali vykonať potrebné dokazovanie výsluchom žalobkyne, prípadne jej rodinných príslušníkov, manžela či iných osôb. Podľa žalobkyne nie je možné poukazovať na to, že sa aktuálne zdržiava v Českej republike 2 týždne, keď preukázala, že sa v rozhodnom období zdržiavala v Slovenskej republike a príležitostne v Českej republike, avšak na víkend bola vždy doma. Žalobkyňa zopakovala, že je typickým cezhraničným pracovníkom a že má centrum hlavných záujmov na území Slovenskej republiky, keď správne orgány svojvoľne určili nezachovanie pevných väzieb žalobkyne na území Slovenskej republiky, hoci mali vedomosť a dôkazy o opaku. K replike žalobkyňa priložila ako prílohu zmluvu o prenájme bytu číslo XX v objekte s.č. L. E. XXX/XX, XXX XX D. zo dňa 26. 08. 2022, potvrdenia o platbe sumy vo výške 40 eur z účtu manžela za obdobie september 2022 až september 2023, Dohodu o skončení nájmu bytu zo dňa 03. 08. 2022, rozhodnutie o zrušení živnostenského oprávnenia k prevádzke živnosti s predmetom podnikania výroba, obchod a služby neuvedené v prílohách 1 až 3 živnostenského zákona zo dňa 09. 05. 2023, výpis zo živnostenského rejstříku zo dňa 21. 03. 2023, potvrzení o zamestnaní od spoločnosti THE CLINIC s.r.o. zo dňa 13. 02. 2024. Žalovaná možnosť podať dupliku nevyužila.

8. Sudkyňa Správneho súdu v Banskej Bystrici, ako vecne a miestne príslušného správneho súdu, v konaní o správnej žalobe v sociálnej veci (ust. § 23 ods. 2, písm. a), § 199 až § 205 SSP) preskúmala rozhodnutie vydané prvostupňovým orgánom verejnej správy zo dňa 09. 08. 2023, č. 5933/2023-DK-DvN, ako aj žalovanej zo dňa 10. 10. 2023, č. XXXXX-X/XXXX-XX, podrobne sa oboznámila s obsahom administratívneho spisu mapujúceho priebeh konania na úrovni orgánov verejnej správy obidvoch stupňov a tiež súdneho spisu, a to tak v právnych medziach vznesených žalobných námietok, ako aj procesným postupom podľa ust. § 134 ods. 2 písm. d), § 199 ods. 3 a § 202 ods. 2, veta prvá SSP a dospela k záveru o nedôvodnosti správnej žaloby a preto potrebe jej zamietnutia.

9. Správny súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. 03. 2024 (oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené dňa 19. 03. 2024), keďže účastníci nežiadali nariadenie pojednávania a ani správny súd nevzhliadol iný dôvod na jeho nariadenie podľa § 107 ods. 1 SSP.

10. Podľa ust. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., má poistenec nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

11. Podľa článku 3 ods. 1, písm. h) základného nariadenia, toto nariadenie sa vzťahuje na všetky právne predpisy, ktoré sa týkajú týchto častí sociálneho zabezpečenia: dávky v nezamestnanosti.

12. Podľa článku 61 ods. 1 základného nariadenia, príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dôb poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

13. Podľa článku 61 ods. 2 základného nariadenia, s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky: - doby poistenia, ak tieto

právne predpisy vyžadujú doby poistenia, - doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania, alebo - doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

14. Podľa článku 65 ods. 5, písm. a) základného nariadenia, nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 (úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydliska v tomto štáte, alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska), poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

15. Podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať: a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov; b) situáciu dotknutej osoby vrátane: i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb; iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti; iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov; v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná; vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.

16. Podľa článku 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

17. Podľa ust. § 195 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 461/2003 Z. z., (1) organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie. (2) Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti. (3) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

18. Podľa ust. § 196 ods. 1, 6 a 7 zákona č. 461/2003 Z. z., (1) dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne. (6) Účastník konania je povinný navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci. (7) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

19. Medzi účastníkmi správneho súdneho konania bolo sporné, či okolnosti pobytu žalobkyne v Českej republike pri ich komplexnom vyhodnotení možno alebo nemožno považovať za svedčiace o zachovaní jej bydliska a centra záujmov na území Slovenska ako štátu pôvodu najmä počas výkonu posledného zamestnania žalobkyne na území Českej republiky (čl. 65 ods. 2 základného nariadenia).

20. Z obsahu administratívneho spisu, ktorý v preskúmvanej veci predložila správne súdu žalovaná vyplýva, že žalobkyňa dňa 19. 05. 2023 požiadala Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove o zaradenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. K uvedenému dňu bola žalobkyňa do evidencie uchádzačov o zamestnanie zaradená. Dňa 19. 05. 2023 si žalobkyňa na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Námestove uplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti. Žiadosť žalobkyne o dávku

v nezamestnanosti bola dňa 19. 06. 2023 doručená prvostupňovému orgánu verejnej správy. Žalobkyňa na tlačive Sociálnej poisťovne („Vyhlásenie žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov“) doručeného prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 17. 07. 2023 vyhlásila, že jej posledné zamestnanie v Českej republike bolo v spoločnosti B. M. L. a trvalo v období od 01. 07. 2022 do 28. 02. 2023, tento pracovný pomer bol uzatvorený na neurčitý čas, žalobkyňa vykonávala prácu „dentálnej hygienistky“ a pracovný pomer ukončila dohodou. Žalobkyňa vo Vyhlásení takisto potvrdila, že po ukončení posledného pracovnoprávneho vzťahu si neuplatňovala nárok na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte EÚ. K hľadaniu si zamestnania počas posledného zamestnania v inom členskom štáte EÚ na území Slovenskej republiky uviedla, že zamestnanie si hľadala telefonicky a osobne. V súvislosti s periodicitou návratov na územie Slovenskej republiky počas zamestnania v Českej republike uviedla, že sa vracala každý druhý týždeň na 2-3 dni vlastným autom, resp. prostredníctvom spolujazdy s rodinným príslušníkom (doklady k týmto tvrdeniam predložené neboli). Žalobkyňa súčasne potvrdila, že v Českej republike nevlastní nehnuteľnosť a na bývanie tam využívala nájom, pričom k zmene ubytovania počas pobytu v Českej republike sa vyjadрила negatívne. Ako blízku osobu, ktorá so žalobkyňou bola v Českej republike po dobu jej pôsobenia, táto označila svojho manžela – C. J. B. L. B., že tento mal počas pobytu žalobkyne v Českej republike bydlisko/pobyt v Českej republike. Žalobkyňa vo Vyhlásení poprela, že by vlastnila nehnuteľnosť určenú na vlastné bývanie na území Slovenskej republiky s tým, že na území Slovenskej republiky počas jej návratov z Českej republiky bývala u rodičov. Potvrdila, že na území Slovenskej republiky po návrate z Českej republiky v súčasnosti býva u rodičov. Zároveň k Vyhláseniu pripojila kópiu nájomnej zmluvy a vyhlásila, že predložila a uviedla všetky doklady, ktoré sú jej známe a ktorými disponuje na preukázanie zachovania centra záujmov. Následne žalobkyňa v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy potvrdila spoluvlastníctvo nehnuteľnosti (bytu) na území Slovenskej republiky o výške jej spoluvlastníckeho podielu 1/4-ina. Z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. D., okres Námestovo, obec D. vyplýva, že žalobkyňa je štvrtinovou spoluvlastníčkou bytu č. 13, vo vchode č. 24 v bytovom dome so súpis. č. XXX, postavenom na parcele KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, príslušenstve a spoluvlastníckeho podielu k pozemku o veľkosti XXXX/XXXXXX, ktorý nadobudla na základe Osvedčenia o dedičstve I. XXXX/XX N. XXX/XX-XXX/XX.

21. Súčasťou administratívneho spisu je aj formulár SED U002 doručený prvostupňovému orgánu verejnej správy dňa 08. 08. 2023 s údajom o období trvania poistenia v nezamestnanosti od 07. 08. 2017 do 30. 06. 2022 a od 01. 07. 2022 do 28. 02. 2023 u zamestnanca (žalobkyne). Súčasťou súdneho spisu je aj odpoveď Krajskej pobočky Úradu práce Českej republiky pro hlavní město Prahu zo dňa 04. 10. 2023 (č. I. 58), z ktorej vyplynulo, že žiadosť žalobkyne o formulár U1 bola dňa 24. 07. 2023 postúpená na územné pracovisko České správy sociálního zabezpečení a dňa 08. 08. 2023 spracovaná v podobe prenositeľného sedu, elektronicky odoslaná na príslušnú slovenskú sociálnu poisťovňu. Z uvedeného je zrejmé, že príslušná česká inštitúcia osvedčila skutočnosti ohľadom žalobkyne vo formulári SED U002, ktorý bol elektronicky importovaný do informačného systému žalovanej.

22. Podľa základného pravidla obsiahnutého v článku 61 ods. 1 a ods. 2 základného nariadenia sa doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu zohľadnia ako keby boli dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov v prípade, že daná osoba bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie ukončila doby poistenia dosiahnuté podľa slovenských právnych predpisov. Keďže ale žalobkyňa týmto spôsobom doby poistenia podľa slovenských právnych predpisov bezprostredne pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahla, bolo potrebné posúdiť, či sa doby poistenia získané v Českej republike môžu zohľadniť podľa článku 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia, ktorý predstavuje výnimku z uvedeného základného pravidla a podľa ktorého by žalobkyňa poberala dávky v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky, ako keby sa na ňu tieto predpisy vzťahovali počas jej poslednej činnosti zamestnanca a to v prípade, ak si na území Slovenskej republiky zachovala bydlisko. Otázka bydliska je preto v prípadoch, keď žiadateľ o dávku v nezamestnanosti bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol dobu poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy, kľúčová. Podľa článku 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ znamená zvyčajné bydlisko, t. j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely vykonávacieho nariadenia je chápané ako „centrum záujmov“ v spojení s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. „Bydlisko“ predstavuje v tomto zmysle autonómny pojem vlastný právu Únie (viď rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-90/97 Swaddling, bod 28). Pojem „bydlisko“ v zmysle

úniovom nemožno stotožňovať s trvalým pobytom alebo prechodným pobytom podľa zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky.

23. Súdny dvor vo svojej judikatúre vyslovil záver, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko, no táto domnienka je vyvrátená (rozsudok z 8. júla 1992 vo veci C-102/91, Koch, ods. 22, ale aj skorší rozsudok zo 17. februára 1977 vo veci 76/76, Di Paulo v. Office National de l'Emploi, ods. 17 až 20). Bližší spôsob určenia bydliska upravuje čl. 11 vykonávacieho nariadenia, ktorý kodifikuje kritériá vypracované judikatúrou Súdneho dvora, ktoré možno zohľadniť pri určovaní uvedeného centra záujmov (viď napríklad rozsudok Súdneho dvora z 11. septembra 2014 vo veci C-394/13, B., ods. 34). Kritériá, ktoré je potrebné pri určovaní bydliska osoby zohľadniť a ktoré boli sformulované v judikatúre Súdneho dvora EÚ sú v súčasnosti kodifikované v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Vychádzajúc z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-90/97 Swaddling bod 29, malo by sa prihliadať na rodinné pomery zamestnanca, dôvody, ktoré ho viedli k presťahovaniu, dĺžka a plynulosť jeho bydliska, skutočnosť (pokiaľ je to relevantné), že je v stabilnom zamestnaní, jeho úmysel, ktorý vyplýva zo všetkých okolností. Taktiež treba zobrať na zreteľ dĺžku obdobia zdržiavania sa na území daného štátu, dĺžku a stabilitu výkonu zárobkovej činnosti, dĺžku trvania pracovnej zmluvy, rodinný stav a rodinné väzby, bytovú situáciu a stabilitu tejto situácie a miesto, kde dochádza k zdaňovaniu príjmov. Ako však vyplýva zo znenia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, tento zoznam nie je taxatívny a nestanovuje tiež žiadne preferenčné poradie kritérií v ňom vymedzených. Všeobecne sa zdôrazňuje nevyhnutnosť prihliadať na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci.

24. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu orgánu verejnej správy podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§ 199 a nasl. SSP) je posúdiť, či orgán verejnej správy príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či toto rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy je podmienená zákonnosťou postupu tohto orgánu, ktorý predchádzal vydaniu takéhoto rozhodnutia, napadnutého v konečnom dôsledku správnu žalobou. Správny súd v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán verejnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkmi konania, či sa vysporiadal s ich námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

25. Na úvod správny súd k námietke žalobkyne, že procesný postup orgánov verejnej správy bol nesprávny, keďže tieto neaplikovali čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia uvádza, že v predmetnej veci nedošlo k rozdielnym stanoviskám vo veci posúdenia bydliska žalobkyne príslušnou českou inštitúciou a žalovanou a námietka je preto nedôvodná. Česká inštitúcia bydlisko žalobkyne neposudzovala, pretože na to nemala žiaden právny dôvod. Podľa článku 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia by bolo nutné postupovať jedine v prípade, ak by príslušná inštitúcia iného členského štátu usúdila, že bydlisko žalobkyne bolo na Slovensku a podľa názoru žalovanej by bolo v inom členskom štáte. Nakoľko však k takému rozporu nedošlo, zvolila žalovaná priamu aplikáciu kritérií stanovených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. V tomto smere správny súd zhodne so stanoviskom žalovanej vo vyjadrení k žalobe odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. januára 2018, sp. zn. 1Sžo/26/2016, bod 30 a 31.

26. V rámci žaloby žalobkyňa poukazovala i na to, že v prípade ak by aplikácia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevedla k dohode medzi inštitúciami, je rozhodujúci úmysel žalobkyne, ktorý jasne v jej prípade preukázal, že centrum jej hlavných záujmov je na území Slovenskej republiky. Správny súd uvádza, že túto žalobnú námietku vyhodnotil ako irelevantnú. V konaní žalobkyne o dávku v nezamestnanosti bolo jednoznačne preukázané, že táto si centrum záujmov na území Slovenskej republiky počas výkonu činnosti zamestnanca v Českej republike nezachovala. Keďže o mieste bydliska žalobkyne na základe uplatnenia relevantných objektívnych kritérií v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevznikli pochybnosti, nebol dôvod na aplikáciu čl. 11 ods. 2 tohto nariadenia a skúmanie úmyslu žalobkyne. Úmysel žalobkyne, že chce mať centrum hlavných záujmov na Slovensku, pre prejednávajúcu vec nebol relevantný, keďže postup podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia (kladúci dôraz na úmysel osoby) prichádza do úvahy iba subsidiárne, teda iba v prípade, pokiaľ i po zvážení

kritérií uvedených v odseku 1 tohto článku zostane otázka ustálenia centra záujmov i naďalej otvorená. Správny súd zároveň dopĺňa, že z čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia tiež vyplýva, že úmysel osoby sa posudzuje na základe objektívnych skutočností a okolností, a preto nestačí len tvrdenie žalobkyne, že jej centrum hlavných záujmov je na území Slovenskej republiky. Uvedené právne posúdenie zo strany žalovanej a prvostupňového orgánu verejnej správy je v zhode s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutia sp. zn. 1Sžsk/38/2017, 9Sžsk 88/2020, 9Sžsk/19/2021) a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutie sp. zn. 7Ssk/103/2021).

27. Skutočnosti vyplývajúce z administratívneho spisu, žalovaná vyhodnotila správne, kedy vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu v prípade určenia bydliska žalobkyne, spolu so zohľadnením kritérií, ktoré sú vymedzené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia, potvrdila záver prvostupňového orgánu verejnej správy o tom, že žalobkyňa si vytvorila počas posledného zamestnania centrum záujmov v Českej republike, kde aj preniesla svoje bydlisko, a preto nebolo možné vyhovieť jej žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti. Tvrdenie žalobkyne, že napriek jej zamestnaniu na území Českej republiky nedošlo k oslabeniu jej pôvodných individuálnych a rodinných väzieb na Slovensku bez opory v objektívnych skutočnostiach (čl. 11 vykonávacieho nariadenia), resp. jej subjektívny pocit, nepostačuje k zachovaniu bydliska na Slovensku a nutne neznamena, že z pohľadu právneho poriadku aj ním je. Len sama okolnosť, že osoba považuje určitý štát za svoje bydlisko, nemôže prevážiť objektívne kritériá vymedzené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Tým samozrejme nie je vylúčené, že osoba, ktorá má podľa týchto kritérií bydlisko v určitom štáte, môže subjektívne pociťovať hlbší a bližší vzťah k štátu, v ktorom sa narodila, vyrástla, v ktorom sa hovorí jej známym jazykom či ktorého kultúra jej je bližšia. To však môže mať pre určenie jej bydliska na účely základného nariadenia význam len v tom rozsahu, v akom je to možné zohľadniť podľa citovaného čl. 11 vykonávacieho nariadenia.

28. Správny súd sa stotožňuje s tým, že bolo preukázané vytvorenie centra záujmov žalobkyne práve na území Českej republiky. Na účely určenia miesta bydliska žalobkyne a s tým súvisiacim centrom jej záujmov, správny súd upriamuje pozornosť na striktné podmienky vymedzené v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, v rámci ktorých bolo potrebné situáciu žalobkyne vyhodnotiť. Pre určenie centra záujmov žalobkyne, pre potreby určenia jej bydliska bola rozhodná okrem iného aj dĺžka a trvalosť prítomnosti na území Českej republiky. Žalobkyňa sa na území Českej republiky v zmysle jej Vyhlásenia zdržiavala od augusta 2017 do mája 2023 (viac ako 5 rokov), t.j. dlhodobo. Počas tejto doby sa žalobkyňa podľa Vyhlásenia na Slovensko vracala každý druhý týždeň na obdobie 2–3 dní. V replike, tvrdenia uvedené vo Vyhlásení, žalobkyňa modifikovala v tom smere, že od septembra 2022 bývala s manželom v prenajatom rodinnom byte v Námestove spolu s matkou a bratom žalobkyne a dva týždne v mesiaci sa zdržiavala a prespávala u sesternici v Prahe. Správny súd za podstatné považuje to, že žalobkyňa nielen prevažnú časť štvorročného referenčného obdobia pred zaradením žalobkyne do evidencie uchádzačov o zamestnanie (t.j. od 19. 05. 2019 do 18. 05. 2023), ale už i pred tým, a to od augusta 2017, pôsobila a zdržiavala sa v Českej republike. Celková dĺžka a trvalosť prítomnosti žalobkyne na území Českej republiky v porovnaní so Slovenskom tak vedie k záveru o zachovaní bydliska žalobkyne v dotknutom období (august 2017 – máj 2023) na území Českej republiky, keď na uvedenom nič nemení ani tvrdenie žalobkyne, že od septembra 2022 bývala s manželom v Námestove v prenajatom rodinnom byte. Zo znenia čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevyplýva, že by sa tam vypočítané kritériá mali posudzovať len za určité „rozhodné“ obdobie, ktoré by sa malo prekryvať s rozhodným obdobím pre dávku v nezamestnanosti podľa slovenského zákona č. 461/2003 Z. z., resp. v danom prípade s obdobím len od septembra 2022 do mája 2023. Skúmanie jednotlivých kritérií len za obdobie od septembra 2022 do mája 2023 by nevedlo k žiadnemu zmysluplnému záveru. Naopak, vždy je potrebné zohľadniť skutočnosti za také obdobie, za ktoré je bydlisko možné zmysluplne ustáliť. Pretože žalobkyňa začala pracovať v Českej republike už v auguste roku 2017, žalovaná sa správne zaoberala jej bydliskom už od tohto obdobia a správne ustálila záver o tom, že pobyt žalobkyne je nutné považovať vzhľadom na skutočnosť zdržiavania sa v Českej republike 5 rokov a 9 mesiacov za dlhodobý, keď na uvedenom závere nič nemení ani tvrdenie žalobkyne, že od septembra 2022 mala odchádzať do práce v Českej republike z Námestova vždy na 2 týždne v mesiaci.

29. V rámci vyhodnotenia situácie žalobkyne ako dotknutej osoby správny súd poukazuje i na povahu a osobitné vlastnosti každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva a trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy. Správny súd mal za preukázané, že žalobkyňa pred odchodom zo zahraničia nebola na území Slovenska poistená v nezamestnanosti. V administratívnom spise sa nachádza doklad o dobách poistenia

v nezamestnanosti žalobkyne na Slovensku podľa informačného systému Sociálnej poisťovne. Správny súd mal za preukázané, že počas pracovného života v Českej republike mala žalobkyňa uzatvorený pracovný pomer so spoločnosťou ASKLEPION – Lasercentrum Praha, s.r.o. od 07. 08. 2017 do 30. 06. 2022 (pracovný pomer žalobkyne k spoločnosti ASKLEPION – Lasercentrum Praha, s.r.o. sa zmenil z pôvodnej určitej doby na dobu neurčitú) a so spoločnosťou THE CLINIC s.r.o. od 01. 07. 2022 do 28. 02. 2023 (pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú). Žalobkyňa v podanej replike brojila proti vyjadreniu žalovanej k žalobe, že sa zdržiavala po ukončení pracovného pomeru so spoločnosťou THE CLINIC s.r.o. v Českej republike tým, že pre predmetnú spoločnosť vykonávala i po ukončení pracovného pomeru ako živnostníčka na príkaznú zmluvu prácu. Správny súd má za to, že i táto skutočnosť prezentovaná žalobkyňou v replike len umocňuje správnosť záveru orgánov verejnej správy o dlhodobom záujme žalobkyne zotrvať v Českej republike, keďže žalobkyňa po ukončení pracovného pomeru so spoločnosťou THE CLINIC s.r.o. dňom 28. 02. 2023 zotrvala na území Českej republiky a iniciovala úkony potrebné pre zahájenie a výkon jej živnostenského podnikania v Českej republike, keď jej dňom 21. 03. 2023 vzniklo v zmysle žalobkyňou k replike priloženého dokladu - „Výpis z živnostenského rejstříku“ oprávnenie na podnikanie v predmete podnikania: „Výroba, obchod a služby uvedené v prílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a toto oprávnenie zaniklo až dňa 09. 05. 2023. Žalobkyňa sa teda po ukončení pracovného pomeru so spoločnosťou THE CLINIC s.r.o. nezaevidovala na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, čo by preukazovalo jej ochotu byť k dispozícii slovenskému pracovnému trhu, ale vyvinula kroky k získaniu oprávnenia na živnostenské podnikanie v zahraničí (v Českej republike), kde do vtedy pôsobila v pracovnom pomere.

30. Žalobkyňa v podanej žalobe ako i replike tvrdila, že je typickým cezhraničným pracovníkom. Ako vyplýva z obsahu v administratívnom spise obsiahnutej Pracovnej zmluvy zo dňa 21. 06. 2022 so spoločnosťou THE CLINIC s.r.o. charakter žalobkyňou vykonávanej práce nemal povahu turnusovej práce a pokiaľ žalobkyňa v rámci repliky pripojila listinu „Potvrzení o zaměstnaní“ zo dňa 13. 02. 2024 vystavenú spoločnosťou THE CLINIC s.r.o., z obsahu ktorej má vyplývať skrátenie pracovnej doby žalobkyne od 08/2022 do 05/2023 na dva týždne v mesiaci, tak správny súd uvádza, že uvedené nesvedčí o tom, že by sa žalobkyňa z posledného zamestnania vracala denne, alebo aspoň raz za týždeň do Námestova, a preto sa žalobkyňa nepovažuje za cezhraničného pracovníka v zmysle čl. 1 písm. f) základného nariadenia. Z obsahu Pracovnej zmluvy zo dňa 21. 06. 2022 (čl. XI. bod 5.) vyplynulo, že túto je možné meniť iba písomnou dohodou zmluvných strán vo forme číslovaných dodatkov k Pracovnej zmluve podpísaných oboma zmluvnými stranami, a preto jednostranné vyhlásenie spoločnosti THE CLINIC s.r.o. nepredstavuje dojednanie žalobkyne ako zamestnanca a spoločnosti THE CLINIC s.r.o. ako zamestnávateľa, z ktorého by bolo možné vyvodiť záver o zmene obsahu Pracovnej zmluvy, v období od augusta 2022 do 28. 02. 2023, týkajúcom sa kratšej pracovnej doby pod dojednaný rozsah 40 hodín týždenne (čl. IV. bod 1. Pracovnej zmluvy). Príkazná zmluva, na základe ktorej mala žalobkyňa od 21. 03. 2023 ako živnostníčka pracovať pre THE CLINIC s.r.o. nebola doložená. Pre úplnosť správny súd k listinám predloženým žalobkyňou v rámci podanej repliky dodáva, že sama žalobkyňa mala podľa § 196 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobkyňa mala možnosť prispieť k tomu, aby orgány verejnej správy zistili všetky skutočnosti, ktoré sama žalobkyňa považuje za rozhodné, a to napr. aj predložením listín, ktoré spravila prílohou podanej repliky v priebehu správneho súdneho konania. Žalobkyňa v tomto smere nepostupovala a pri podaní Vyhlásenia uviedla, že predložila všetky doklady, ktoré sú jej známe a ktorými disponuje, na preukázanie zachovania centra záujmov. Z administratívneho spisu taktiež nevyplýva, že by žalobkyňa v období august 2017 – máj 2023 vykonávala na Slovensku nejakú zárobkovú činnosť. Pokiaľ aj žalobkyňa vo Vyhlásení uviedla, že si hľadala zamestnanie počas pobytu/posledného zamestnania v Českej republike na území Slovenskej republiky telefonicky a osobne, tak žiaden dôkaz na podporu týchto tvrdení žalobkyne nebol predložený. V tejto súvislosti je preto správny súd presvedčený, že vzhľadom na charakter práce a trvalosť a dĺžku pracovného pôsobenia žalobkyne v Českej republike sa centrum záujmov žalobkyne nachádzalo práve v Českej republike.

31. Pokiaľ ide o rodinnú situáciu žalobkyne, táto sa počas majoritnej časti svojho pôsobenia v Českej republike zdržiavala na území Českej republiky so svojim manželom (občanom Českej republiky), keď v zmysle vyjadrení žalobkyne v podanej replike sa mala žalobkyňa od septembra 2022 nachádzať v Českej republike bez manžela, ktorý ostal v Námestove a mala prespávať 2 týždne v mesiaci u sesternice v jej prenajatom byte. Správny súd v tomto smere poukazuje na správnosť záveru žalovanej, s ktorým sa stotožňuje, keď žalovaná v napadnutom rozhodnutí uviedla, že skutočnosť, že po ukončení výkonu zárobkovej činnosti si manžel žalobkyne presunul centrum záujmov na Slovensko je v konaní

o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti právne irelevantná. Zároveň správny súd uvádza i to, že z obsahu repliky podanej žalobkyňou vyplynulo, že v Českej republike sa žalobkyňa zdržiavala a prespávala u sesternice, keď uvedené tvrdenie je potom v rozpore s tým čo žalobkyňa uviedla prvotne v žalobe, že v Českej republike nebýva žiadna rodina žalobkyne (str. 3 žaloby).

32. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že udržiava úzke vzťahy so svojou rodinou v Slovenskej republike a že od septembra 2022 sa starala o svoju starú matku, tak pokiaľ ide o status matky žalobkyne ako rodiča, správny súd si je vedomý, že táto je síce blízkou osobou a dieťa voči rodičovi má nepopierateľné, tak právne, ako aj morálne záväzky, avšak rozširovanie rodinných väzieb, ktoré by mali byť rozhodné pre zachovanie si bydliska v pôvodnom členskom štáte, aj na širšiu rodinu (napr. rodičov, prípadne súrodencov či starých rodičov) by totiž viedlo k rozširovaniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia, čo v zásade nie je prijateľné. To, že stará matka žalobkyne mala po operácii ruky taký zdravotný stav, ktorý si vyžadoval ako sama žalobkyňa uviedla v podanom odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu verejnej správy dennú starostlivosť od celej rodiny (teda nie výlučne len od žalobkyne samotnej, na ktorú jedinou by bola stará matka osobne odkázaná), môže síce vysvetľovať, prečo žalobkyňa zintenzívnila dĺžku pobytov na Slovensku na 2 týždne, nevylučuje to však tú skutočnosť, že si žalobkyňa na čas svojho pracovného pôsobenia v Českej republike premiestnila stredisko svojich záujmov práve tam. Rovnako aj okolnosť, že sa žalobkyňa od určitého času (od roku 2021) začala pripravovať na návrat na Slovensko v súvislosti s plánovanou výstavbou rodinného domu v Námestove spolu s manželom, neznamena, že dovedy nemala bydlisko inde. V tomto smere sú potom námietky žalobkyne, že od roku 2021 plánovala výstavbu rodinného domu v Námestove, irelevantné. Otázka bydliska je koncipovaná ako otázka faktická, ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatočný alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca citová väzba k svojmu rodisku, rodičom či iným príbuzným, ani viac či menej určitý plán niekedy v budúcnosti sa opäť presťahovať do krajiny pôvodu, ale skutočné bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne býva (čl. 1 písm. j) základného nariadenia). Správny súd poukazuje podporne na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017, bod 30. Centrum záujmov osoby sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období a samotné plány tejto osoby na jeho prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre jeho posúdenie rozhodujúce. Preto okolnosť plánovania výstavby rodinného domu v Námestove či okolnosť, že žalobkyňa od počiatku ponímala svoj pobyt v Českej republike ako dočasný po dobu nutnú vzhľadom na jej zamestnanie, takisto nevylučuje záver, že počas pobytu žalobkyne v Českej republike mala v tomto štáte aj centrum svojich záujmov.

33. Ďalej správny súd uvádza, že z administratívneho spisu nevyplynulo, že by žalobkyňa na Slovensku vykonávala akúkoľvek nezárobkovú činnosť. V zmysle Vyhlásenia žalobkyne, počas pobytu v Českej republike, nezostalo zachované členstvo v žiadnom športovom, záujmovom klube, neziskovej organizácii alebo inde. Vo vzťahu k bytovej situácii žalobkyňa v replike uviedla, že sa nezakladá na skutočnosti, že sa podľa žalovanej zdržiavala v podnájme, ktorý sa nezmenil. Zároveň k replike doložila aj Dohodu o skončení nájmu bytu č. 2 v budove s popisným číslom 1575, postavenej na pozemku parc. č. XXXX, k.ú. O., obec K., P. Q.. C. K. I. N. XX. XX. XXXX, keď nájom sa skončil k 31. 08. 2022. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa počas svojho pôsobenia v Českej republike využívala predovšetkým nájom nehnuteľnosti, možno tento spôsob bývania podľa názoru správneho súdu považovať za dostatočne adekvátny a bytovú situáciu žalobkyne za stabilnú. Predovšetkým pod stabilitou netreba rozumieť len vlastníctvo nehnuteľnosti, v dôsledku čoho pre určenie bydliska nie je určujúce, či osoba býva v nehnuteľnosti, ktorú vlastní alebo ktorú má v nájme. Takisto nie je rozhodujúce, či osoba býva sama alebo spoločne s inými osobami (v danom prípade po ukončení nájmu nehnuteľnosti k 31. 08. 2022, žalobkyňa bývala v nehnuteľnosti prenajatej sesternicou žalobkyne), pretože spoločné bývanie je u osôb, ktoré žijú a pracujú vo väčších mestách, akým je aj Praha, bežné. Správny súd pre úplnosť dodáva v súvislosti s posudzovaním bytovej situácie žalobkyne, najmä čo do ustálenia jej stability, že zmena spočívajúca v tom, že namiesto nájmu nehnuteľnosti využívala následne možnosť bývania v prenajatom byte sesternice, ešte automaticky nezakladá záver o tom, že centrum záujmov je u žalobkyne i naďalej v Slovenskej republike, ale je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že i takáto forma ubytovania (bývanie u osoby vo vzťahu, ku ktorej bola žalobkyňa v príbuzenskom vzťahu, t.j. u sesternice) nie je ničím neštandardným, keď táto zmena ubytovania nevypovedá o nestabilite bytovej situácie žalobkyne v Českej republike. Ďalej súd uvádza, že žalobkyňa síce vlastní na Slovensku byt o veľkosti jej spoluvlastníckeho podielu 1/4-ina k pomere celku, keď však táto okolnosť pri posudzovaní bydliska nie je podľa názoru správneho súdu rozhodná. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa tento byt nekúpila, ale nadobudla spoluvlastnícky podiel na ňom v dôsledku dedenia. Podstatné je

to, že v období pôsobenia v Českej republike už od augusta roku 2017, ktoré sa od septembra 2022 malo v kontexte vyjadrení žalobkyne v podanej replike zmeniť na dva týždne v mesiaci, žalobkyňa v tomto byte nebývala. Spoluvlastníctvo takejto nehnuteľnosti tak preto možno hodnotiť rovnako, ako vlastníctvo akejkoľvek inej majetkovej hodnoty. Rovnako doklady o platbe 40,- Eur mesačne z účtu manžela od 09/2022 v súvislosti s nájmom bytu v spoluvlastníctve žalobkyne, jej matky a brata (z toho nájomné v sume 1,- Eur a dodávka elektrickej energie v sume 39,- Eur v zmysle žalobkyňou v replike predloženej Zmluvy o prenájme bytu č. XX I. N. XX. XX. XXXX, čl. III. bod 1.) nemajú význam pre určenie bydliska. Ide o bežné náklady spojené s vlastníctvom akéhokoľvek majetku, nech sa nachádza kdekoľvek, keď žalobkyňa sama v replike uviedla, že keď bola v práci v Českej republike v prenajatom byte v Námestove bol v tom čase manžel žalobkyne. Je teda zrejmé, že v období pôsobenia v Českej republike, v tomto byte žalobkyňa nebývala. Zhodnotením bytovej situácie žalobkyne v posudzovanom období tak možno konštatovať, že táto svedčala v prospech zachovania jej bydliska v Českej republike. Pokiaľ žalobkyňa začala v podanej replike rozporovať pravdivosť tvrdenia, že po príchode na Slovensko mala žiť u rodičov je nutné v tomto smere poukázať na to, že uvedené žalobkyňa sama uviedla vo Vyhlásení, keď následne svoje vlastné vyhlásenie modifikovala. Samotná skutočnosť či išlo o bývanie po návrate na Slovensko z Českej republiky u rodičov alebo v byte v spoluvlastníctve žalobkyne, jej matky a brata, je však v kontexte uplatnenia objektívnych kritérií v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia irelevantná, keďže to, že žalobkyňa je spoluvlastníčkou nehnuteľnosti na Slovensku a že po návrate na Slovensko býva v tejto nehnuteľnosti, taktiež bez ďalšieho nepreukazuje zachovanie centra záujmu žalobkyne na Slovensku počas jej pobytu v Českej republike. Návrat žalobkyne do rodinného bytu za skutkových okolností daných v prejednávanej veci preukazuje nanajvýš nové založenie centra záujmov na Slovensku, po predchádzajúcom pretrhnutí väzieb so Slovenskom a prenesení centra záujmov do Českej republiky.

34. Vo vzťahu k daňovej situácii správny súd konštatuje, že bolo nesporné, že daňové povinnosti si žalobkyňa plnila v Českej republike, čo vyplynulo z potvrdení o zdaniteľných príjmoch zo závislej činnosti. Povinné dane ako i odvody z vykonávanej zárobkovej činnosti boli odvádzané inštitúcii v Českej republike. Aj to svedčí v prospech jej bydliska v Českej republike, nie v Slovenskej republike.

35. Správny súd tiež uvádza, že každú jednu žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné posudzovať prísne individuálne so zreteľom na osobitosti tej ktorej prejednávanej veci. Posúdenie bydliska osoby v zmysle čl. 1 písm. j) základného nariadenia a čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je vždy otázkou skutkových okolností každého jednotlivého prípadu. Preto nemožno povedať, že ak najvyšší súd v určitých veciach naznačil možnú existenciu bydliska určitej osoby v Slovenskej republike, musí byť za (zdanlivo) obdobných okolností zhodný právny záver aj v iných prípadoch. Pokiaľ potom žalobkyňa poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/2/2020 tak tento na prejednávany prípad nedopadá, keďže skutkový stav a okolnosti sú iné ako v prejednanom prípade žalobkyne. Vo veci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžsk/2/2020 sa žalobca počas svojho pracovného pôsobenia v Nórsku v danej krajine nezdržoval s blízkou osobou, keď dôvodom uzatvorenia pracovnoprávneho vzťahu v zahraničí bolo plnenie si vyživovacej povinnosti s tým, že len čo sa dieťa vo vzťahu ku ktorému žalobcovi svedčala vyživovacia povinnosť stalo samostatne zárobkovo činným, došlo k návratu žalobcu na Slovensko v dôsledku zániku vyživovacej povinnosti. Pred odchodom do Nórska zároveň žalobca preukázal určitú dobu poistenia na Slovensku. V prejednanom prípade však žalobkyňa bola v Českej republike prevažne spolu s blízkou osobou - manželom, pričom ostala naďalej pôsobiť v Českej republike i potom, čo si jej manžel mal presunúť v septembri 2022 centrum svojich záujmov na Slovensko a žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti na Slovensku nedosiahla. Nie je možné potom aplikovať na prejednanú vec závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 9Sžsk/2/2020), keďže sa týkajú skutkovo odlišného prípadu.

36. Žalobkyňa tiež podporne poukazovala na rozsudok zo 17. februára 1977 vo veci 76/76, Di Paulo v. Office National de l'Emploi vo väzbe na jej argument o tom, že je typickým cezhraničným pracovníkom, keď z jej bytovej a rodinnej situácie má jednoznačne vyplývať, že centrum záujmov je na Slovensku. Je pravdou čo uvádzala žalovaná vo vyjadrení k žalobe, že v prípade rozsudku Súdneho dvora EU zo dňa 17. 02. 1977, C 76 – 76 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi sa prípad posudzoval podľa Nariadenia rady (EHS) č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnané osoby, samostatne zárobkovo činné osoby a členov ich rodín pohybujúcich sa v rámci spoločenstva, ktoré bolo účinné do 30. 04. 2010. Správny súd však uvádza, že táto judikatúra je použiteľná aj vo vzťahu k základnému a vykonávaciemu nariadeniu, pretože definícia bydliska sa zásadne nezmenila. Správny

súd má však za to, že zistený skutkový stav z ktorého vychádzalo rozhodnutie prvostupňového orgánu verejnej správy ako i rozhodnutie žalovanej, poskytuje dostatočnú oporu pre záver o bydlisku žalobkyne v Českej republike na základe objektívnych kritérií čl. 11 vykonávacieho nariadenia a svedčí správnosti záveru o nezachovaní bydliska žalobkyne a centra jej záujmov na území Slovenska ako štáte pôvodu.

37. Žalobkyňa mala tiež za to, že správne orgány mali vykonať potrebné dokazovanie, a to najmä nie však výlučne výsluchom žalobkyne, prípadne jej rodinných príslušníkov, manžela, či iných osôb. Žalobkyňa jasne neuvádza, na zistenie akých konkrétnych skutočností by sa mal vykonať jej výsluch, výsluch jej rodinných príslušníkov, manžela, či iných bližšie žalobkyňou nekonkretizovaných osôb a ani to, či a ako by sa z týchto výsluchov dalo zistiť niečo, čo nie je dostatočne objasnené listinnými dôkazmi. Správny súd má za to, že z pohľadu kritérií podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia objasňovanie ďalších skutočností, ktoré žalobkyňa ani bližšie nerozvádza, nebolo potrebné, keď o nezachovaní bydliska žalobkyne na území Slovenskej republiky neboli žiadne pochybnosti.

38. Pri aplikácii základného nariadenia je potrebné postupovať v súlade s jeho cieľom, ktorým je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Pokiaľ by bola v prípade žalobcu priznaná dávka v nezamestnanosti na Slovensku, predmetný postup by nezodpovedal účelu, ktorý sleduje základné nariadenie, a to rovnomerné a spravodlivé rozdeľovanie finančných prostriedkov medzi inštitúciami prijímajúcimi poistné a následne medzi inštitúciami vyplácajúcimi dávky. V zmysle koordinačných predpisov platí, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom skončili zamestnanie. Nesplnenie podmienok na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti v jednom štáte nezakladá automaticky nárok na priznanie dávky v inom členskom štáte EÚ. Žalobkyňa mala zákonnú možnosť požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Českej republiky a prípadne požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti na územie Slovenskej republiky.

39. Správny súd po preskúmaní rozhodnutia žalovanej, ako aj rozhodnutia prvostupňového orgánu verejnej správy dospel k záveru, že tieto rozhodnutia sú zákonné, vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, v súlade s právnou úpravou, ktorú citovali. Podľa mienky správneho súdu žalovaná vec správne právne posúdila, náležite sa vysporiadala s odvolacími námietkami žalobkyne a svoje rozhodnutie riadne odôvodnila. Konštatujúc, že v danom prípade správny súd nevidel dôvody pre zrušenie správnu žalobou napadnutých rozhodnutí, správnu žalobu ako nedôvodnú podľa ust. § 190 SSP zamietol.

40. Vo veci trov správneho súdneho konania rozhodol správny súd podľa ust. § 168 Správneho súdneho poriadku a keďže žalobkyňa nemala v konaní úspech a úspešnej žalovanej nevznikli také účelne vynaložené trovy, ktoré by bolo možné od žalobkyne spravodlivo požadovať, správny súd žalovanej nárok na ich náhradu voči žalobkyni nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia na Správny súd v Banskej Bystrici. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v dvoch vyhotoveniach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.